

"Op lange termijn" in Het Vrije Volk (8 september 1955)

Source: Het Vrije Volk. 08.09.1955. [s.l.]. "Op lange termijn".

Copyright: (c) Het Vrije Volk

URL:

http://www.cvce.eu/obj/op_lange_termijn_in_het_vrije_volk_8_september_1955-nl-ec75f7d7-a4ba-43dd-8ad4-60b47d7270bc.html

Date de dernière mise à jour: 05/11/2015

Op lange termijn

De KSG-conferentie in Noordwijk heeft het resultaat der in Juni gehouden ministersconferentie van Messina bezegeld. De ministers zijn het meer dan ooit eens over de politieke noodzaak van een Europese eenwording, zoals minister Beyen na afloop der conferentie heeft verklaard. Maar de studiecmissie, die de weg naar die eenheid moet bestuderen, voelt in het algemeen niets voor supranationale oplossingen, waarbij nationale souvereiniteit aan nieuwe gezagsorganen zou worden overgedragen. Zij geeft er de voorkeur aan, op het vertrouwde pad der intergouvernementele samenwerking te blijven, waarbij ieder land zijn volledige bewegingsvrijheid behoudt — dus ook de vrijheid niet meer mee te doen, als dat met zijn belangen beter strookt. Evenmin voelt de studiecmissie er veel voor, nieuwe bevoegdheden te geven op het gebied van energie, atoomenergie en verkeer aan het reeds bestaande Hoge Gezagsorgaan voor Steenkool en Staal in Luxemburg.

Na de negatieve zijde kan men dus vaststellen, dat de integratieweg, die met de KSG begon en die had zullen leiden naar een West-europese politieke federatie, door de betrokken landen is verlaten, althans voor de onmiddellijke toekomst.

Positief staat daar tegenover, dat de gedachte om een gemeenschappelijke Europese markt te vormen, meer aanhang begint te vinden dan tot dusver. Tot nu toe is dit denkbeeld zeer stiefmoederlijk behandeld. In principe was men het er wel over eens. In de praktijk wilde echter voornamelijk Frankrijk er niet aan, in het juiste besef, dat zijn nationale economie tegen deze vorm van internationale concurrentie niet zou zijn opgewassen. Het Europese grondwetsontwerp, dat de KSG-parlementariers indertijd hebben opgesteld, bevatte wel bepalingen voor de gemeenschappelijke markt. Maar die waren dusdanig verschanst achter allerlei voorbehouden, dat de verwezenlijking ervan een uitermate twijfelachtige zaak was geworden. Men kreeg toen trouwens sterk de indruk, dat de Fransen die bepalingen toen alleen maar hebben aanvaard, omdat het al te zot geweest zou zijn, zich er in het openbaar tegen te keren.

Als nu het klimaat voor de gedachte van een gemeenschappelijke markt gunstiger is, dan wil dat echter niet zeggen, dat nu ook de verwezenlijkingmogelijkheden op korte termijn beter zouden zijn. In conferentiekringen hield men er rekening mee, dat dit ontwikkelingsproces wel een tien tot vijftien jaar zou duren. Bovendien bleek men net nog niet eens te zijn over de te volgen methode.

Een dergelijke langzame ontwikkeling is wel uiterst teleurstellend, vooral voor degenen, die op een spoedige vorming van een Europese federatie hadden gehoopt. Anderzijds moet men zich echter voor ogen houden, dat zulk een proces ingrijpende structurele wijzigingen in de betrokken economieën veronderstelt, die nu eenmaal hun tijd nodig hebben. Dat neemt niet weg, dat het met name de taak der Nederlandse buitenlandse politiek zal zijn, erop aan te dringen, dat het proces zo spoedig mogelijk verloopt. Want voor Nederland geldt nog altijd, dat een nauwe Europese samenwerking een levensbelang is.